

DÉLMAGYARORSZÁG

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

79. évfolyam, 95. szám
1989. április 24., hétfő

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT
SZEGED VÁROSI BIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

Havi előfizetési díj: 101 forint
Ára: 4,30 forint

Nyugalom

Szabó Sándorné nem tud megnyugodni. Nem volt egyetlen nyugodt éjszakája, háborítatlan álma tavaly április 27. óta, amikor 17 éves fia, egyetlen gyermekük, aki országos ifjúsági birkózóhajnok volt, közúti balesetben meghalt a 47-es főúton, Hódmezővásárhely és Algyő között. Azon a napon ifjabb Szabó Sándor versenykerékpáron jött Hódmezővásárhelyről Szeged irányába két társával együtt. Ők előztek egy kerékpáron közlekedő idős asszonyt. Velük szemben jött egy UAZ típusú kis-teherautó, amely szintén előzött egy Robur kisbuszt és egy Trabantot. Ifjabb Szabó Sándor máig sem egészen tisztázott körülmények között elvesztette az egyensúlyát, bedől az út közepe felé, elesett, és miközben az UAZ elhaladt mellette, halálos fejsérülést szenvedett.

Majdnem egy esztendő telt el, míg az elmúlt héten megkezdődött a Szegedi Városi Bíróságon az ügy tárgyalása, amely majd májusban folytatódik. Amiről az alábbiakban szó lesz, nem a per tárgya, hanem adalék egy napjainkban sok vitát kiváltó kérdéskörhöz: a rendőri munka törvényességéhez. Az idézett részletek a halott fiú szülei, a Démász vezérigazgató-helyettese és felesége, különböző hatóságokhoz írott panaszleveleiből származnak.

„Dr. Kámán József elvtárs, vezérőrnagy, katonai főügyész, Budapest, V., Markó u. 16. Alulírottak, Szabó Sándor és Szabó Sándorné sértettek, 17 éves, tragikus sorsú fiunk, Szabó Sándor, 1988. április 27-én bekövetkezett halálának körülményeinek tisztázása érdekében a hódmezővásárhelyi és a szegedi rendőrkapitányság tényfelderítő munkáinak késleltetése, elmulasztása és módszere miatt panasszal élünk. (...) Álláspontunk szerint, alapos a gyanúja annak, hogy a nyomozó szervek bűncselekmény elmulasztására törekzenek.

Családi tragédiánk kilenc hónappal ezelőtt következett be. Akkori és mostani véleményünk az, hogy a rendőrkapitányság nem törekedett az ügy haladéktalan megvizsgálására, tanúk kihallgatására, a később meghallgatott tanúvallomások analizálására, a bűnös megállapítására, hanem az ügy elhúzódtásával, mulasztásaikkal éppen eltussolni szándékoznak azt.

Hosszas vizsgálat után jutottunk erre a végkövetkeztetésre. Ezen túlmenően, az eltussolási szándék annyira nyilvánvalóvá vált, hogy érdeklődésünk és tapogatózásunk kiterjedt a számunkra nyilvánvalóan vétkes, de a hatósági szervek által minden helyzetben védett, a tanúvallomásokat, nyomokat, tényeket semmisnek vevő állásfoglalásaikkal kimentett UAZ-t vezető, Megyeri Gyula személyére vonatkozóan.

Az elhunyt fiú szülei ezután leírják, hogy az UAZ vezetője közeli rokona a szegedi rendőrkapitányság egyik nyugalomba vonult vezetőjének, aki ma is dolgozik rész munkaidőben.

„A baleset helyszínreérkezése területileg illetékes a Hódmezővásárhelyi Rendőrkapitányság volt. Részükről Komlóssy Sándor közlekedési alosztályvezető és Kiss Gábor főtörzsőrmester végzi a dolgot. A helyszínre hívják dr. Tamásy Zsuzsanna ügyészt és Tóth Imre műszaki szakértőt. Ezek után a szegedi rendőrkapitányság részéről megérkezik Hegedűs Károly zászlós, aki mindszenti illetőségű, ugyanúgy, mint a gázoló UAZ vezetője és rokona. Hegedűs Károly illetéktelenül van — megítélésünk szerint — a helyszínen. Az UAZ bal hátsó kerekét azonnal lecserélteti az UAZ-buszból ült tanúk segítségével. (...) Ezzel tárgyi bizonyítékokat tüntetett el, mert a nyomozás során a kerékről többé említés sem történik.”

A hosszú panaszlevél ezután részletesen elmondja, hogy az UAZ nem a baleset helyszínén, hanem attól mintegy 250 méterre állt meg. Vezetője még a helyszínen letörölgette a gépkocsinak azt a részét, amely feltételezhetően a halálos sérülést okozhatta. Később bizonyos részeket át is festettek. A kocsin tartózkodókkal lerakatta a gépkocsin lévő „feketett” vascsőveket az útszéli erdőbe. A későbbi vizsgálat során néhány tanú megváltoztatta eredeti vallomását. Szabó Sándorék jogi képviselőjét, a szak-szervezeti jogsegélyszolgálat segítőkész jogásznőjét, bizonyos lényeges mozzanatokból kirekesztették a nyomozás során.

A következő levelet Kereszty Béla, Csongrád megyei főügyészhez írta a halott fiú édesanyja. (Fél évvel a baleset után) „... a tanukat időnként tömegével beidézik a hódmezővásárhelyi rendőrségre, azokat várakoztatják, esetenként meghallgatásukra már estig nem jut idő, ezért hazaküldik, majd ismételt beidézik. (...) Érthetetlen, hogy a fent jelzett időszakban a tanukat ugyanazzal a kérdéssel négyszer, ötször megidézik, míg azoknak a zaklatás mértékével és az idő mulasztásával egyenes arányban a haragjukban emlékeztetük el nem homályosodik. (...)

Szabó Sándorné szerint a katonai főügyészhez írott leveleket nem is iktatták, hanem visszajuttatták a megyébe. Ő nem akar semmi mást, csak azt, hogy garantáltan elfoglaltan szakértők vizsgálják meg a nyomozás körülményeit.

Lehet, hogy az egyetlen gyermeküket sirató szülők elfogultak. Csak annyit kívánnak, hogy kiderüljön a teljes igazság. Ahogyan mondták, a fiukat ugyan ez sem támasztja fel. Talán nincs mindenben igazuk, de az ő nyugalomuk — és mindannyiunké — megérne egy objektív vizsgálatot.

Tanács István

Ez volt az utolsó KISZ-kongresszus — megalakult a Demisz

Szombaton plenáris üléssel folytatta munkáját a KISZ XII. kongresszusa. A küldöttek elsőként a jelölőbizottság munkájáról hallgattak meg tájékoztatót, majd az előterjesztett dokumentumokat vitatták meg, számos javaslatot téve az együttműködés alapelveire és szabályaira, a szövetség nevének megváltoztatására. Az elnöki tisztségre hat személyt javasoltak, de csak háromjukra voksoltak annyian, hogy felkerülhessenek a jelölőlistára. Közülük Nagy Imre, a KISZ KB jelenlegi első titkára vállalta a jövődöntő megbízatását. Kiss Péter, a Baloldali Ifjúsági Társulás jelenlegi vezetője és Gyurcsány Ferenc, a KISZ KB titkára különböző megfontolások miatt elzárkózott a jelöléstől. Az alelnöki funkcióra

előzetesen húsz fiatal neve került szóba.

„A bizalmi óra” a KISZ-elitnek is ketyeg

A dokumentumok feletti vitában szót kérő küldöttek közül többen KISZ-kezdeményezésként javasolva szorgalmazták: az ÁISH adjon számot arról, hogy a hivatal mennyi pénzt fordított költségvetéséből ifjúságpolitikára. A szövetség működésének megújítását abban látták, hogy ott mindenki egyenrangú partnerként lehessen jelen, s a tagszervezetek — függetlenül a létszámtól — egy-egy képviselőt delegáljanak. Hangzottak, hogy az új formáción belül valódi politikai szövetség csak a vagyoni viszonyok rendezése után jöhet létre. A politizálás színterét illetően

a küldöttek többsége úgy foglalt állást, hogy célszerű lenne a lakóhelyeken fokozni az ifjúsági szövetség aktivitását. El kell kerülni, hogy a munkahelyek a napi politikai csatározások színtere legyenek.

Az egyik küldött fontosnak tartotta kiemelni, hogy a „bizalmi óra” a KISZ elitjének is ketyeg. Vezetőik sokszor visszaéltek a tagság őszinte hitével, bizalmával. A szövetség az MSZMP reformeróit támogatja, mert vannak olyan értékek, amelyből egy baloldali szövetség nem engedhet — mutattak rá. Az ifjúsági szövetségnek nem csak balra kell korlátokat állítania, hanem jobbra is — mondta az egyik küldött, s a magyar demokratikus megújulás erőivel kell szövetkeznie.

A vitában számos konkrét

javaslat is elhangzott az ország sorskérdéseiről, az ifjúságot leginkább érintő témákról. Felvetették például, hogy az új alkotmányt ne a mostani Országgyűlés fogadja el, hanem az új választási törvény alapján az 1990 elejére megválasztott alkotmányozó nemzetgyűlés. Az alaptörvényt népszavazásnak kellene megerősítenie. A hadi kiadások radikális csökkentésével, az ott felszabaduló pénzt teljes egészében az oktatásra kellene fordítani. Szükségesnek tartották országos szintű tankarékossági program meghirdetését, az elmaradt térségek mielőbbi felzárkóztatását.

A megújuló ifjúsági szövetség elnevezésére több javaslat hangzott el: például az Ifjúsági Szövetség a Demokratikus Szocializmusért,

(Folytatás a 2. oldalon.)

Gázálarc a kék tó partján

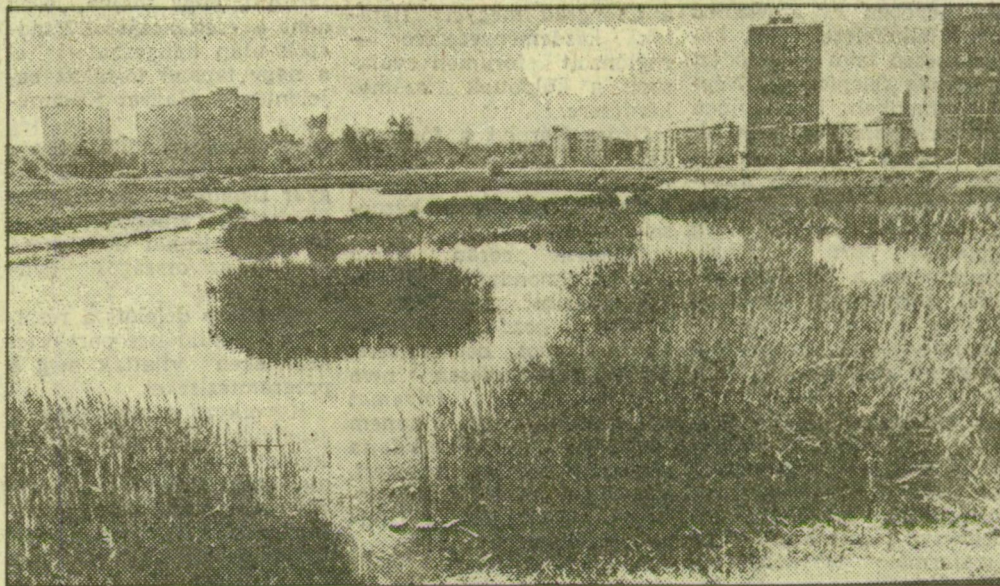
Kotorni kéne...

A dolog — mint annyiszor — telefonnal kezdődött. Nemsokára itt a nyár — mondták a kagylóba —, és még mindig semmi javulás a Vér-tó ügyében. Nyáron évről évre megposhad benne a víz, a környéken ablakot nyitni ellenjavallt, mert a bűdös bejön, a levegő kimegy... Tavaly valaki olajat ontott a vízbe, mire a halak földobták a talpukat, s napokig ott ringatóztak a felszínen, érdekes szagot árasztva. Gázálarcokat kéne mellékelni a tóhoz, esetleg oxigénpalackokat... Mások meg azt mondták: ha a gyerekek a nagy hőségben megfürödnek a tóban, koszosabban jönnek ki, mint ahogy bementek.

Folytassunk bőrlégzést!

Gondoltuk, megkérdezzük a víz kezelőjét, megengedhető-e, hogy ennyire eltrutykosodjon egy tó, igen vagy nem, és ha igen, miért nem?... **Bali Ferenc**, a Csongrád Megyei Beruházási Vállalat illetékes elmondta: a városi tanács-vb valamikor határozatot hozott, amely szerint a tározót a vízművek üzemelteti — a Csomiber tehát mindössze üzembe helyezte a tavat, a gondozás a vízműveket illeti. Hozzátette, az utóbbi négy-öt évben annyira eliszaposodott a tó, hogy nagyon táferne egy mederkotrás.

A vízművek osztályvezetőjével, **Novák Gyulával** autóbába ültünk, s kimentünk a Vér-tó partjára. A vízben szárcsák bukdácsolnak, vadkacsák húzták a csikot, itt-ott mintha hal is csobbant volna. Úgy szemre tiszta és átlátszó volt, s minden literjében körülbelül harmincezer-nyolcszázhatvan vízimólyha nyüzsgött. Békák vartyogtak, vízisikló siklott; egészséges, zárt tömbökben nőtt a nád. Ez eddig rendben, de mivel a víz átlátszó volt, megmutatta azt is, mi-

lyen irdatlan sok a szemét az alján. Van ott sörösüveg, gumibelső, gyerekjáték, különféle vicik-vacak, s minden más. Az iszapréteg mélységéről ne is beszéljünk... Tavasszal, ősszel, s — ha nem fagy be — télen viszonylag jól érzi magát a tó, „együtt tud élni” a szennyező elemekkel, de nyáron elkerülhetetlen a poshadás, a halpusztulás, és ha valaki ilyenkor a víz mellett kényserül elhaladni, vagy pláne a környéken élni — tartósan folytasson bőrlégzést.

Jó szándék és mellékhatás

Ha már kijöttünk a Vér-tó mellé — nem kerülhettük el a tarjáni víztározót sem, amely az előbbinél jóval szomorúbb képet mutatott... Vize sűrű feketé volt, a nád pusztulásnak indult, készen arra, hogy elrothadva újabb rétegekkel vastagítsa az iszapot. Pedig csinos kis tó lenne ez is — a vízművek még tetszetős, szilárd partfallal is körülvette, s így a sétalók egészen le tudnak menni a parthoz. Igazán kár,

hogy a jó szándékú intézkedés mellékhatásaként a part és a víz közötti szerves kapcsolat megszűnt, nincs parti növényzet, ami a vízbe jutott bomlástermékeket feldolgozná, azaz hatástalanítaná. Lehangelő látvány volt a tó... A parton gyerekek peccáltak, fogtak is pár nyomorúságos kárászt, egyebet. Most már csak azt kéne megtudni, e halak szervezetében mitéle szennyező anyagok halmozódtak föl, mit is esznek valójában a gyerekek, ha anyuka a sovány zsákmanyt megsüti nekik vacsorára?

A fél város minden mocska

Mindez persze egészen mellékes... **Novák Gyula** ugyanis elmondta: a két víz — a Vér-tó és a tarjáni víztározó — elsődleges és egyetlen célja a csapadékvíz összegyűjtése. Ezért is mondják őket záportározónak. A lehulló csapadék a tetőkről, utakról, mindenhonnan ide jut a víznyelőknél keresztül, s velük együtt a fél város összes szennye-pora, minden

mocska. Ilyen körülmények között pedig — mondta **Novák Gyula** — fölösleges lenne egy-két millióba kerülő iszapkotrással vesződni. Tavaly a halpusztulás hatására a Vér-tóba engedtek ugyan friss vizet, s ezt az idén is megismételhetik — többet nemigen tehetnek a tó érdekében. A tarjáni tározót viszont május elejére kicsinostják — a nádat az Ativíz gépeivel kitermelik, a szemetet elhordják, s némi vízcserét is terveznek. **Novák Gyula** mondanádához persze hozzá kell tenni, hogy mindez az iszap eltávolítása nélkül annyit ér, mint halottnak a szentelt víz. Ha a bomló szerves anyag ugyanúgy a tóban marad, minden kezdődik előlről.

Hát ennyi... Itt élünk a XX. század végén, a számítógépek és az elektrotechnika korában, amikor is pár köbméter iszap eltávolítása iszonyatos, legyőzhetetlen nehézségekbe ütközik. Még csak az sem mondható, hogy itt állunk megfürödve, mert aki megfürdik e tavakban, annak annyi, meg egy bambi; vessen magára...

Farkas Csaba